

Safira
İnci Becerikli

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Kapak Resmi: İnci Becerikli

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-5779-54-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SAFİRA

İNCİ BECERİKLİ

İÇİNDEKİLER

DALGA.....	11
MEYRA.....	15
FER.....	17
SAFİRA.....	19
KÜMES.....	27
ANNEM.....	33
YILAN.....	37
ÇİKOLATA.....	43
GÜLÜM ANNE.....	49
TURUNÇGİLLER.....	59
HANÇER.....	75
DÜĞÜM.....	81
KARTALIN HİKÂYESİ.....	87
MESAJ.....	89
DÜĞÜN.....	91

“SAFİRA” Bir kurgu romandır. Romanda geçen kişiler, olaylar ve yerler, gerçek kişiler, gerçek olaylar ve gerçek yerlerle ilişkilendirilemez.

**Sevgili Senem YILDIRIM ve
Değerli Tilki Kitap ailesine teşekkür ederim.**

DALGA

Sabaha karşı saat 5.02

Safira günlerdir süren ve gittikçe daha da yoğunlaşan sisin içinden çıkmaya çalışıyordu. Yakalandığı düşünce kapanından kurtulmanın bir yolu var mıydı? Bu sorunun cevabını bilmiyordu. “Mutlaka bir yolu olmalı” diye düşündü. O yolu nasıl bulacaktı?

Safira'nın zihni Meyra karanlıktı. Meyra'nın tehlikeli oyununda, her an yok etme tehdidi ile ortaya çıkan şiddetli sıkıntı dalgası, Safira'yı içine almıştı. Uykusuz geçen gece sarsıcıydı. Külçe gibi ağırlaşan göz kapaklarını zorlukla açık tutuyordu. Safira'nın bedeni uykunun derinliklerine dalmak isterken, ruhu çırpınarak ayakta kalmaya çalışıyor, hızla gelen yıkıcı düşüncelerin tozu dumanı içinde teslim olmama mücadelesi veriyordu. Safira kendini bırakırsa, Meyra'nın bütün yaşam enerjisini yutacağını anladı. Karanlığın Meyra'dan çıkıp hayatına yayılacağını, yaşamının kararacağını hissetti. O zaman bilinmeyen bir türde ölü bir hayatı yaşayacağını belki de yaşayamayacağını ve gerçekten öleceğini düşündü. Ruhunu Meyra'nın tuzağına teslim ederse delireceğini, bunun anlamının ölmeden cehennemini yaşamak olduğunu seziyordu. Bu korkunç ve güçlü bir olasılıktı. Safira aklını, karışmış

ve gittikçe daha da karmaşıklaşan düşüncelere bırakamazdı. Onu uyutmayan aslında bu gerçekliği her bir hücrelerinde şiddetle hissediyor olmasıydı.

Aralık ayıydı. İstanbul'da sabahın ilk ışıkları, Teşvikiye'deki küçük evin bahçesine bakan Safira'nın yatak odasının perdelerinin arasından sızmaya hazırlanırken, Safira'nın sıkıntısı huzursuz bir ürpertiye dönüşmüştü. Peşinden şiddetli bir iç yangını duygusuyla boğuşmaya başlayan Safira o sırada aklına gelen korkunç düşüncelerde boğulduğunu hissetti. Bir anda "Fer" dedi.

"Fer neredesin, bir şey söyle, ruhum yanıyor yardım et Fer!" diyerek iç dünyasına seslendi.

Fer şaşırmişti. Yıllar olmuştu Safira ile konuşmayı. O yıllar boyunca Fer sabırla Safira'ya kendini duyurmaya, hatırlatmaya çalışmış, Safira ile konuşmuş ama sesini duyuramamıştı. Safira her seferinde Fer'den daha da uzaklaşmış ama Fer Safira'dan hiç ayrılmamıştı. Safira'nın kendisine seslenmesi Fer'i heyecanlandırmıştı.

"Sakinleş Safira buradayım. Yangın sönecek. Şimdi burnundan derin bir nefes al. Havayı çekebildiğin kadar içine çek. Sonra geri ver. Nefes al çek, çek içine. Şimdi geri ver. Al ve ver, al ve ver" dedi. Safira Fer'i dikkatle dinledi. Derin derin nefes alıp vermeye başladı. Fer'in sesini yeniden duydu. Fer "Artık bütün dikkatini aldığın nefese ver, nefesini takip et, hisset. İçine aldığın hava nasıl geliyor ve gidiyor içgörünle izle" diye ekledi. Safira Fer'in söylediklerini aynen uyguluyordu. Nefes alıp verişleri bir süre sonra yavaşlamış, Fer'in sesinden uzaklaşmıştı. Safira uyumuştü.

Safira'nın doğduğu andan itibaren yaşadığı her anı izleyen Fer, Meyra'da ortaya çıkan kasırganın ayak seslerini yıllar önce öngörmüştü. Fer Safira'nın yaşadıklarına şahitlik etmişti. Fer,

zamanını Safira ile aralarında yaptıkları akiti unutturan yaşamın, uyuşturup uyutan çarklarından Safira'nın acı çekmeden kurtulması, uyanması için Tanrı'ya dua ederek geçirmişti.

Meyra'da ortaya çıkan farklı yıkıcı düşüncelerin birbirine karışarak oluşturduğu dev dalgaların tahribatı büyüktü.

Kasırğanın serinliği bir esinti olarak Fer'in yaşadığı Purki Adası'na ulaşmıştı. Burası Safira'nın kalbiydi. Fer, Safira'nın kalbinden Meyra'nın zirvesine çıkan yola baktı. Gökyüzü pence-resinde Fer'den yayılan mor ışıltıda yıldızlar her an yağacakmış gibi duruyordu. Damlalardan oluşmuş bir pırlanta kümesini andırıyorlardı. Fer yıldızlara bakarken Safira'ya seslendi.

“Ah Safira, gözlerinden baktım kendime

En uzak yıldızda gördüm izimi

Anlatamadım umutlarımı

Zamanda akan sensizliğimi

Aldığın nefes kadar sana yakın

Sana aitken, benden gidişini

Anlatamadım

Ah Safira ayrılığa büyük acı deyişini

Acıdan kaçıp

Uykuya girişini

Rüyalara boyun eğişini

Anlatamadım umutlarımı

Ne olur uyan Safira

Akiti hatırla

Doğum gününün saflığıyla

Yine oturmalısın kalbimin tahtına

14 *Safira / İnci Becerikli*

Ölümün suları varmadan Meyra'ya
Çıkmalısın Safira
Purki Adası'nın kıyılarına”

Fer saniyeler sonra bakışlarını gökyüzünden Purki Adası'na çevirdi. Kendi ışıltısının aydınlığında, Tanrı'ya dua etti. “Lütfen Tanrım, Safira'ya yardım et, Meyra'ya barış insin, sükûnet, huzur insin. Safira acı çekmesin. Uyandığında kristal kâseden ferahlık içsin. Her an sevgine eğilmeyi öğrensin” dedi. O zaman Fer için dış dünyadaki yaşam deneyimi umut olmaktan çıkar, gerçekliğe dönebilirdi ve Fer, Meyra'da leylak kokulu ılık bir esinti olarak gönlünce dolaşabilir, ışığıyla Meyra'yı aydınlatabilirdi.

MEYRA

Safira'nın zihni Meyra ilk ortaya çıktığında ne güzeldi. Etrafını aydınlatan rengârenk bir ışık deryasıydı. Zamanla ışığı sönmeye başladı. Soğuk ürpertilerle gelen, sert yağmurlar gibi yağın düşüncelerin çatışma alanı hâline geldi. Güçlenen yıkıcı duygular, nadiren belirip hızla kaybolan umutlar, çokbilmiş dayanaksız yorumlar, sıkıntılı havalar, şüpheli seslenişler, bir anda solan çiçekli hayalleri, korku veren karanlık köşeleriyle garip, tanımlanamaz ve ürkütücüydü. Meyra şimdi Safira'yı içine çekmek isteyen huzursuz bir enerji yayıyordu. Safira farkında olmadan sıklıkla bu enerjinin tuzaklarına yaklaşıp da içinden gelen bir hisle oradan uzaklaşıyordu. Bu uzaklaşma genellikle dikkatini yaşama çevirdiğinde gerçekleşiyordu.

Safira, kalbi Purki'ye çok nadir dönerdi. Purki sükûnet, sınırsız yaratıcılık, özgürlük, vicdan ve sevginin gözüne sahipti. Safira, kalbi Purki'nin gözlerinden hayata baktığında yaşamın güzelliklerini görürdü. O anlar derindi. Gördüğü güzellikler üstüne düşünürken her seferinde yolu Tanrı kavramına çıkardı.

Yaşıyor oluşuna "Tanrı'nın mucizesi devam ediyor" diye yorum getirir, minnettarlık içinde huzur bulurdu. Sonra bir anda ortaya çıkan düşünceler Safira'yı Meyra'daki kaosun ortasına

birakırdı. Kaostaki düşünceler ya geçmişle ya da gelecekle ilgiliydi. Orada olmak esaretti. Derin bir uyku hâliydi. Kaosun kuralları vardı. Bu kurallar uzak bir geçmişte ortaya çıkmıştı. Yaşanan travmalarla güçlenmiş, çeşitlenmişlerdi. Ruhda oluşan yaraların savunma mekanizması hâline gelmişlerdi. Bu çarpık savunma mekanizması Safira'nın zihni Meyra'ya hükmeden gölge bir iktidar oluşturmuştu. Safira'nın düşüncelerinde, duygularında, davranışlarında bu iktidarın gölgesi dolaşırdı. Bu gölge Safira'nın taşıdığı gözle görülemeyen maskesiydi. Maskeyi takmak her ne kadar alışkanlık hâline gelse de Safira'nın ruh dünyasında bir yerlerde maskeyi atmak için nefes alıp veren bir başkaldırının hevesi hiç sönmemişti. Safira'nın kurallara uymayan ve Meyra'dan dışarı çıkmasını sağlayan tek silahı dikkatiydi. Dikkatini dış dünyaya çevirebildiği anlarda Safira Meyra'dan özgürleşiyor, nefes aldığını, yaşadığını fark ediyordu.

Meyra'ya huzur gelebilecek miydi? Fer Meyra'yı aydınlatabilecek miydi? Safira Meyra'ya düzeni getirebilecek miydi?